"Mitt Hjärta Slog Häftigt och Jag hade Svaghetsanfall."

Mrs. L. Whiting, 202 King St., West Brockville, Ont., skriver:

"Jag blev mycket sjuk i mina nerver och min mage samt syntes helt nedbruten. Ibland slog och bultade mitt hjärta så häftigt och jag fick sådana svaghetsanfall i maggropen, att jag ibland trodde att jag aldrig skulle bli bättre. Jag hade nästan givit upp hoppet, när en vän rådde mig att bruka Dr. Chase's Nerve Food. Jag slutade ej, förrän jag hade tagit tjugofem askar. Det har gjort underverk för mig och jag önskar rekommendera det till var och en."

DR. CHASE'S NERVE FOOD

50 cents pr. ask, alla handlande eller Edmanson, Bates & Co., Ltd., Toronto.

"Dödsviskningar."

(Forts. från ett föreg. nr.)

Vi hava av de föregående artiklarna sett den uppseendevackande bekännelsen i Fam. Herald & Weekly Star av den 18 juli om Canadas finansiella tillstånd, — dess nära förestående ruin, — "om det får gå, som det går," endast tjugufem år igen, — och vi äro over branten av fallet. Vi hava också sett av samma bekännelse, att "det synes icke finnas en enda publik man i Canada, som har mod, framtidsblick, och som åtnjuter publikens förtroende i så måtto, att han skulle kunna rädda landet från undergång." Vi hava sett, att de politiska partierna och politikussarna äro "odugliga," "oförmögna"! Vi hava sett erkännandet, att "folket måste frälsa sig själva," de kunna icke bli hjälpta från "above," från högre ort. Vi ha sett, att det "finnes män av sådant material, att de kunde bli landets räddare, men de ha gått in i privata affärer, äro att "finna i finansvärden," bland storfinansörerna och i transportväsendet. Och dessa måste "tvingas ut", "grävas ut" för att komma till landets räddning! Tänken eder — först förklarar han, att "folket måste rädda sig självt," och sedan, "de kunna ej bli räddade av de högt besutna." Och så sedan komma och säga, att vi må vända oss till businessmännen och finansörerna o. transportationsmän för att bli frälsta! Det är ju välkänt, att finansörerna regera landet nu och ha gjort det en lång tid. C. P. R. och Bankföreningen kontrollera Canadas finanser. Sakkännare veta, att ungefär en sexton män, finansörer, regera Canadas finanser. Och nu må vi "tvinga ut dem," "gräva ut dem" och ge dem ännu mera makt att "rädda landet."

Vidare säger artikelförfattaren, att "ett inflöde av immigranter utgör den enda tänkbara kur för denna desperata ställning, som vi befinna oss uti," det är dessa, som skola "bruka våra järnvägar" (så att de betala sig) och "betala skatter," detta är "den enda tänkbara kuren"! Vi måste få "nytt blod" till landet, nytt blod, som de kapitalistiska blodsugarne kunna utsuga. Detta är kapitalisternas kurermedel! Huru det går med dem som äro här nu hädanefter och de som de redan utsugit; som äro blodfattiga? De kunna gärna gå; de måste nu få nya, som de kunna lura, de gamla hålla på att vakna upp över blodsugeriet, därför kunna de gå! Jo, vackra botemedel, som kapitalismen har att bjuda på!

Och då dessa penninglösa immigranter komma i massa, så kunna de ju handskas med dem, som de vilja, ty de äro oerfarna med detta lands förhållanden, de kunna icke språket, känna icke lagarna, ha en tid bortåt ingen rösträtt. Dessa "foreigners" kan man eller hoppas man kunna driva, som man vill. De tillhöra ju icke dessa eländiga arbetarföreningar. Dem skall man ha på hand att tjäna som strejkbrytare för att hålla industrien i gång och få ner arbetslönerna, så att kapitalisaerna kunna göra ännu större vinst. Dessa skall man få till settlare, en del av dem åtminstone, så att landbolagen kunna få sina land sålda och improvade. Dessa skola hjälpa till att bära skattebördorna, låna pengar och betala högt intresse, om kapitalisternas immigratonspolitik är väl planerad. Och den enda tänkbara räddningen för dem. Men de torde missräkna sig. En hel del av de immigranter, som komma, i synnerhet från de nordiska ländorna, äro icke så okunniga, som de äro. Språket äro de ej främmande för, ej heller kapitalismens planer. Därför må immigrationsmyndigheterna se till, att de få in så många brittiska immigranter som möjligt, som äro imperialistiskt sinnade, så att "Canada kan hållas canadensiskt" o. i synnerhet "BRITTISKT FOREVER"! Där ligger räddningen!

Så nu veta vi, vad som fordras till landets räddning: "nytt blod," ingera immigranter. Och så må vi "gräva ut" storgubbarna, som äro sysselsatta med sina privata affärer, och storfinansörerna. Dessa må insättas i landets publika tjänst. Då är landet räddat! Hurra för kapitalisternas kurmedel och frälsningsplan! Hur många skola nappa på kroken, månne? Jo, de som ej befatta sig med att lära känna "satans djupheter", och som tro, att den "gamla goda ordningen" må vidmakthållas och försvaras, de som tro, att allt som erfordras är att sätta några "nya lappar på den gamla klädnaden," de skola nog fortfarande luras.

N. J. L. Bergen.

Hur man bör avhjälpa sysslolösheten

Vad en socialistisk regering skulle göra.

THE NEW LEADER, Självständiga Arbetarepartiets i England organ, har i ett av sina senaste nummer publicerat en artikel rörande arbetslösheten i England, som kan vara av intresse för även denna tidnings läsare. Det nationella rådet av detta arbetarparti har påbörjat en serie av artiklar rörande huru en socialistisk regering skulle behandla och avgöra de brännande politiska frågorna för dagen, vare sig de voro nationella eller internationella, och denna artikel är den första i denna intressanta serie. Den lyder:

"Vi stå just inför den fjärde vintern av sysslolöshet. Antalet sysslolösa växer oupphörligen. I juli månad uppgick de arbetslösas antal till 1,195,000, — i augusti till 1,211,000 och i september till 1,227,000. Detta betyder, att en av elva av våra arbetare ej kan finna sysselsättning.

Sysslolösheten har visserligen drivits till sin höjd av den oroliga, ostadgade situationen i Europa, men dess egentliga orsaker äro likväl av permanent art. Även före kriget, till o. med då handeln stod på sin höjdpunkt, hade vi alltid omkring 200,000 sysslolösa arbetare.

Det nuvarande kapitalsystemet är den egentliga orsaken till arbetslösheten. Kapitalismen leder till en våldsam produktivitet av obeständig beskaffenhet och en lika obeständig finansiell fluktuation, med ständiga internationella oroligheter, vilka å sin sida skapa sysslolöshet.

(A) Vad man bör göra för att undvika produktiv fluktuation.

Kapitalismen gör inga försök att organisera arbetet, så att det avser att tillfredsställa de existerande behoven. Varje kapitalist bekymrar sig endast om sig själv och sin egen vinst. Det finns ingen systematisk eller vetenskaplig beräkning för att se till, att man producerar för att möta förefintliga behov inom samhället.

Som en följd härav åtföljas alltid uppsving inom affärerna och en välståndsperiod av översvämmade marknader och nöd.

Huvudfaktoren i denna upp- och nedgång är den till arbetaren betalda låga lönen. Folket är ej mäktigt att återköpa de produkter, de tillverkat. Som en följd härav bli lagerhusen överfyllda med varor, som ej kunna säljas; arbetarna måste avläggas i tusental, och under samma tid, som stora massor av folket äro i skriande behov av kläder, skor och föda, så förruttna stora kvantiteter av dessa nödvändighetsartiklar i brist på köpare.

Enligt Det Självständiga Arbetarepartiets program så skulle en socialistregerings första uppgift bli att åstadkomma en mera jämn och rättvis fördelning av värdena och förmögenheterna, så att efterfrågan på varor bleve större. Detta skulle åstadkommas genom att ge arbetarne en tillräcklig lön att kunna livnära sig på, utbetalande av understöd till gamla personer, till arbetsoförmögna och sjuka samt till sysslolösa; skattebeläggning av lyxartiklar samt progressiv socialisering av industrierna och borteliminerandet av sysslolösa rika individer.

Socialistregeringen skulle omedelbart tillsätta en komité, som fick i uppdrag att undersöka och noga beräkna nationens alla behov samt undersöka, vilka industriella och agrikulturella resurser samt arbetstillgång, som fanns till dess förfogande för att kunna avgöra, om dessa kunde möta de förefintliga behoven. Den skulle kontrollera produktionen och distribueringen av råmaterialen. Den skulle expediera eller återkalla regeringsorders för att kunna tillgodose efterfrågan på arbetare.

Förutom denna nationella produktionsorganisation skulle följande program följas:

(1) Allt barnarbete skulle förbjudas inom industrierna; anslag skulle utbetalas för att göra det möjligt att fullborda sin skolunderbyggnad genom att fortsätta i skolan till 18 års ålder.

(2) Arbetstimmarnas antal skulle bestämmas till 48 timmar i veckan, och övertidsarbete skulle drastiskt regleras.

(3) Ett gott byggnationsprogram skulle genomföras med stadsplaner etc.

(4) Skolor skulle upprättas för att möta alla behov.

(5) Järnvägar, landsvägar och hamnar skulle byggas och utvecklas.

(6) En nationell plan för genomförandet av billig och tillräcklig elektrisk kraftleverans för enskilda och samhälleliga behov.

(7) Organiserandet av planer för skogarnas och jordens återställande till staten.

(8) Ökade anslag och statskredit till lokala myndigheter för lokala förbättringars genomförande.

(B) Metod för förhindrandet av finansiella fluktuationer.

Bankerna ha mycket att göra med en handels uppblomstring eller depression. En socialistregering skulle på ett vetenskapligt sätt kontrollera krediten i allmänhetens intresse. I depressionstider skulle exempelvis bankernas låneräntor stadigt reduceras, tills att industrienrna utvidgats. Detta vore första steget i kreditens socialisering.

(C) Metod för avvärjandet av internationella svårigheter.

Socialistregeringen skulle omedelbart sammankalla en internationell konferens för att diskutera Europas och världens problem, ej ur segrarens eller ur den besegrades synpunkt, utan med tanken fäst på världens verkliga behov. Den skulle avskriva alla skadeståndskrav och förklara sig villig att avskriva den interallierade skulden såsom part av en allsidig överenskommelse.

Den skulle erkänna Ryssland och upptaga diplomatiska förbindelser.

Den skulle erkänna och träda i vänskapliga förbindelser med Sovjet-Ryssland samt återupptaga affärsförbindelser med detsamma. Den skulle invitera världens nationer till att företaga en internationell undersökning rörande möjligheterna för en internationell ekonomisk organisation och internationell kontroll och distribution av råmaterialer. Den skulle också föreslå universell och omedelbar avrustning.

Timlandstösen, som blev storsångerska.

Marie Sundelius berättar om sig själv, om Caruso och om amerikanskt musikliv.

En typisk svensk salong. Svenska tavlor på väggarna — blonda landskap, djurbilder, porträtt. Vitlackerade gustavianska stolar, glest utplacerade. Här och där ett bord i mahogny och en gammal sekretär. Luftigt, propert, antikt. Och nedanför fönstren det rorliga Norrmalmstorg med lyktor, som lysa likt vita bollar i kvällsmörkret.

Just en lämlig ram för Marie Sundelius. Ty hon är svenska. När hon gästar Stockholm, bor hon ej på hotell. Hon tar inte emot i någon av Grands internationella salonger. Hon bor och tar emot i ett svenskt hem. Redan häri skiljer sig Marie Sundelius från de internationella divor, som komma och fara. Hon är svenska.

— Vad skall jag berätta? Vad vill ni veta?

— Allt. Börja från början — d. v. s. börja med vaggan. Och sluta med gästspelet i Stockholm. Berätta allt! säger medarbetaren i den stockholmstidning, efter vilken vi återgiva följande intervju.

Marie Sundelius vrider sig oroligt i sitt soffhörn. De nötstora pärlorna kring halsen skimra i lampskenet. Det slår oss, att en mindre divaartad diva ha vi aldrig sett. Enkel och naturlig. Intet spår av smink och andra konstprodukter — trots att hon kommer från kosmetikens förlovade land. Ögonen tindra vänligt under det mörka håret. — Hon måste vara mycket snäll och god, tänka vi.

— Vaggan? Min vagga stod... i Värmland, sagolandet. Men inte på någon herrgård med romantiska minnen. Inte vid något gammalt bruk. Ej heller inne i de sjumila skogarna. Utan helt prosaiskt i Karlstad. Marie Sundelius hette på den tiden Sundborg.

— Minns ni någonting från er skoltid?

— Javisst. Jag spelade gitarr. Sjöng och spelade för jämnan. Gitarren hade jag för övrigt med mig också till Amerika. Sjöng och spelade hela vägen över Atlanten. — Skoltiden! Jag kommer ihåg allt så tydligt. Jag hade en mycket god väninna. Och kan ni tänka, vid min konsert i Auditorium — vem möter jag i korridoren? Jo, väninnan. Jag kände strax igen henne. Fastän vi inte träffats sedan jag var tio år. Hon hade kommit nedresande från Karlstad enbom för att höra mig. Det är roligt med goda vänner.

Marie Sundelius myser....

— Varför emigrerade er far?

— För att få det bättre ställt ekonomiskt, naturligtvis. Vilket han också fick. Jag var tio år då.

Det var inte alldeles nervöst för Marie Sundelius' fader att gå New York. Marie Sundelius' fader begav sig. Än mindre till vilda västern för att skjuta bävrar och slåss med indianer. Han stannade helt fridfullt i Boston, kulturstaden i U. S. A.

Det är stor skillnad mellan Sverige och Amerika. I Sverige tänker man inte mycket på musik. Men i det praktiska U. S. A. gör man det. Där finnes faktiskt knappast ett enda hem utan ett piano. Alla människor taga musiklektioner, varenda en. Jag påstår inte, att man är särskilt musikaliskt, att man alltid spelar överdådigt bra. Men man spelar dock. Vilja — men inte kunna, ni vet. Men man vill dock musik. Det är huvudsaken. Och för övrigt — ofta kan man också.

— Men finns det verkligen några amerikanska förmågor? Exempelvis vid Metropolitan? Äro inte samt'ga artister där importerade?

— Nej, visst inte. De allra flesta äro infödda amerikaaare. Många av de bästa.

Nåväl! — Jag började ta lektioner för en svenska i Boston — fru D. Berg-Löfgren — och för min man, Gustaf Sundelius, på sin tid bekant O. Dist. Småningom begynte jag uppträda på småkonserter och i kyrkorna.

I U. S. A. har man fin kyrksångser ni. Folk äro mycket intresserade. En väldig repertoir — det kan sjungas fyra, fem nya saker var söndag året om. Var kyrka har sin solistkvartett, som sjunger oratorier, ni förstår — och har goda löner. Hela min utbildning har jag betalt med pengar, som jag förtjänat på kyrksång. Småningom avancerade jag och fick den främsta kyrkplatsen i Boston. Dr Karl Muck, ledare för Amerikas bästa symfoniorkester, fick höra mig, och jag blev solist vid Mucks Boston Symphonie Orchestra.

Man har utom Amerika ingen riktig föreställning om konstlivet i staterna. Man underskattar amerikanerna. Man tror de ingenting begripa. Misstag. Jag skall säga, att alla amerikanska städer ha konsertlokaler med 2—10,000 platser. Och alltid äro de fullsatta. Till och med i mellersta västern, som har namn om sig att vara omusikalisk. I de små städerna på 50—100,000 inv. kan man vid konserterna se hundratals biler utanför — det är lantbor; som åka långa vägar för att få höra musik. I New York äro konserterna oerhört många — 20 om dagen. Morgon, middag, kväll. Kl. 10 på aftonen är ingen ovanlig tid för en konsert. Man tycker riktigt synd om kritikerna. De få springa omkring som torra skinn. Ty alla viktigare konserter måste recenseras.

Nåväl — en manager fick höra mig sjunga i Boston. Och ville ha mig med till Neww York. Jag har aldrig varit blyg av mig och reste. Jag var 27 år, när jag kom till New York. Och debuterade hos Amerikas främsta oratorieförening — i Rossis "Jeanne d'Arc."

Nu fick Gatti höra talas om mig. Ni vet, Gatti, italienaren, som är Metropolitans chef. Gatti kom från New York från La Scala i Milano. Tillsammans med Scalas blinde dirigentgud Toscanini. Det var meningen, att Toscanini skulle stanna i New York. Men han var bortskämd i Milano och tyckte, att en dirigent betydde för litet vid Metropolitan. Och reste hem. Hellre den förste i Milano än den andre i New York — ni förstår. Men Gatti stannade. Och blev snart den förste vid Metropolitan. Operan är ett privatföretag. Det är Gatti, som gjort det lönande. Nu ger det enorm vinst.

Gatti bad mig provsjunga. Det gjorde jag. Sjöng några mozartarior och Michaelas parti i "Carmen." Egentligen blott för att göra Gatti till viljes. Ty jag hade ingen som helst längtan till scenen, hade aldrig haft det.

Den gången blev det intet engagemang. Jag ville helt enkelt inte. Men några år senare hamnade jag dock på Metropolitan. Det var vansinne, detta att plötsligt slå sig på opera. Alla artister, som komma till Metropolitan, äro gamla och vana teatermänniskor. Men jag hade aldrig beträtt en scen. Kunde inte spela. Kunde inte ens gå ordentligt. Visste ej, vad jag skulle göra av mina händer. Och inte kunde jag italienska.

Men jag tänkte: Har du gett dig i leken, få du väl tåla den. Svenskt, förstår ni. Och jag fick tåla mycket. Artisterna slogos om rollerna, jag fick inga. I två år förde jag en tynande tillvaro. Ingen visste, att jag över huvud fanns vid Metropolitan—utom jag själv. Slutligen log lyckan. Geraldine Farrar gjorde i regel huvudrollerna. Men en gång hade betömts, att hon skulle sjunga stora partier två kvällar å rad, vilket hon ansåg vara för mycket. Hon föreslog för Gatti att jag skulle taga hennes roll — Margaret i "Faust." Gatti gav sitt bifall — och jag gjorde succes.

Någon tid senare slog jag helt igenom. Det var i "Carmen." I en synnerligen förnämlig ensemble: Caruso — Don José, Geraldine Farrar — Carmen och Amerikas store baryton Whitehill — toreadoren. Det blev en stor framgång för mig — trots ensamblen. När Caruso uppträdde, hade folk annars ögon och öron bara för honom.

Just den kvällen skulle far komma till New York. Tåget var försenat. Jag kunde ej få tag i honom. Och han måste nöja sig med en ståplats. Han stod bredvid en språksam dam, som frikostigt delade med sig av sina intryck.

Plötsligt trädde en ljushårig flicka in på scenen — Michaela.

— Vem är det där? frågade far.

— Det är Sundelius.

— Hm! sade far, som är försiktig.

Först då han sett, vilken framgång jag hade, anförtrodde han den förbluffade damen, att Sundelius var hans dotter. Han var mycket nöjd med mig den kvällen.

Med allt skäl. Jag hade erövrat mig en plats i solen. Kamraterna voro mycket vänliga. I synnerhet Caruso. Men han var visst snäll mot alla. En förtjusande människa — naiv, enkel, god. Vi ära alla hans minne. Han är fortfarande vårt stora föredöme. Vi minnas med bävan hans flit — tänk, han övade två timmar varenda dag. Och varje roll gick han igenom flera gånger, innan han uppträdde i den. Även om han gjort den oräkneliga gånger förut.

— Förlåt en indiskret fråga—men hur betalas artisterna vid Metropolitan?

— Det finns två slag av artister — de stora stjärnorna, som uppträda blott ibland, samt de små, som uppträda regelbundet. De stora betalas mycket högt. Till dem räknas Sjaljapin, koloratursapranen Galli Curci, Jeritza, de italienska tenorerna Gigli och Martonelli, den gamle Scotti samt basen Titta Ruffo. Av dessa är Sjaljapin den populäraste — Carusos arvtagare. När han uppträder, köpa spekulanter in alla biljetterna, och man kan få betala dem ända till 100 dollar för en plats. Sjaljapin är ju underbar — rösten är kanske inte så märkvärdig nu längre. Men som skådespelare är han vida överlägsen Caruso, i synnerhet är han populär bland ryssar och judar. Det gavs i vintras några extra, icke abonnerade föreställningar av Boris Godunov. Och då mötte en publik upp, som Metropolitan nog aldrig sett maken till: idel små smutsiga ryssar och judar, med toviga skägg och korkskruvslockar vid öronen, med smörgåspaket och frukostpåsar. De voro inte rika, från Eastside. Men de hade betalt väldiga summor för biljetterna — bara för att få se och höra den gudomlige.

De små stjärnorna ha helt andra villkor! Gatti strävar emellertid bort från storstjärnesystemet. Så att snart ha kanske alla ungefär lika betalt. Lonerna variera mellan 35,000 och 75,000 kronor om året. Det låter ju mycket. Men — det är dyrt att sjunga i U. S. A. Reklamen kostar. Tidningarna formligen suga ut en. Men vart kommer man utan tidningarna? — Bland de fast anställda mindre stjärnorna finnas för övrigt utom mig följande: Julia Claussen, basen Gustafsson och svensk-norskan Marie Tiffany.

Operasäsongen varar från medio av november till sista veckan av april. Sedan är man fri. Till 1 juni konserterar man. Sedan vilar man sig, studerar in nya roller, roar sig...

— Roar sig! Aha! Som på amerikans film? Fru Sundelius har naturligtvis ett palats på någon havsstrand, ett sådant där lyxpalats med simbassäng, där herrar och damer plaska omkring mellan jazzturerna...

Marie Sundelius brister i skratt.

— Jag har verkligen ett palats på en hafsstrand. Ehuru utan bassäng. Vänta, skall ni få se...

Och hon hämtar några fotografier.

— Se här, mitt chateau...

Vi se en liten villa i trevlig amerikansk stil, ljusmålad, nätt och prydlig. Nedanför: en vik, som en svensk insjö ungefär. Spegelblank. Och björk och gran och tall. Alldeles som i Sverige.

Utanför bungalowvillan står en gammal man i khakiskjorta och hugger ved. Det är Marie Sundelius far. Och en liten ljuslockig pys, som plockar upp vedträna.

— Här bor jag om somrarna. Med min man, med far, mor, min svägerska och hennes barn. Villan ligger högt i norr, i Maine, vid oceanen. Närmaste stad är Portland. Dit ha vi 65 km. Vi bila, fiska, hugga ved och bygga vägar. Bada också — men inte i bassäng...

— Fru Sundelius trivs tydligen mycket bra i Amerika?

— Ja, varför skulle jag icke trivas i ett land, där jag haft framgång? Men det är min fasta övertygelse, att ni svenskar i Sverige förstå att roa er och njuta av livet betydligt bättre än amerikanerna... Amerikanen lägger antingen sordin på sig, blir tråkig, eller också får hans nöjesliv något forcerat, onaturligt över sig.

— Nu ha vi alltså klarat vaggan i Sverige och livet i Amerika, säger Marie Sundelius. Återstår blott återkomsten till Sverige.

Jag vill då strax säga ifrån, att Stockholms opera är utmärkt. Någon kvalitativ skillnad mellan New York och Stockholm finnes egentligen inte. Så stora, präktiga röster, som ni ha äga vi ej vid Metropolitan. Caruso har ju gått bort, och Geraldine Farrar har övergivit oss. Inte heller bestå vi oss med en sådan ypperlig balett. Däremot ha vi något, som ni tycks sakna — publik. Metropolitan är stort, 100—150 i orkestern. Salongen har 5 rader och rymmer 4,000 personer. Och där är alltid fullt hus. Biljetter säljas knappast — allt är abonnerat. Tillfälliga besökare få nöja sig med ståplats. På ståplatserna ha vi f. ö. den verkligt sakkunniga publiken — de små italienerna och judarna. Den publiken är mer kräsen än miljonärerna i de abonnerade logerna. Italienarne äro visserligen föga sympatiska, stå och tugga lök. Men sång förstå de.

— Jag tror mig ha hört, att det är svårt att sjunga vidMetropolitan?

— Svårt? Nej, lättare än här. Metropolitan är härlig.

Marie Sundelius följer oss ut i tamburen. Hon skrattar och berättar och är förtjusande pigg och trevlig. Hon berättar, att hon fått ett oförtjänt gott mottagande i Sverige, att alla varit alldeles för vänliga mot henne. Och därpå visar hon, hur italienarne tugga lök i Metropolitan — grimaserar som en ligapojke.

Vi tänka: även om mottagandet i Sverige skulle ha varit mångdubbelt mer storartat, hade Marie Sundelius förtjänat det. Och vi erinra oss en sträng newyorkrecensents dom:

"Marie Sundelius förenar ett högt utbildat, in i minsta detalj konstnärligt sångsätt med en personlighet av sådan sällsynt charme, att hon blir oemotståndlig till och med för den mest kallhjärtade kritiker."

I all gemytlighet. I ett gemytligt sällskap sade en spefågel:

— Kan någon av er säga mig, hur en åsna bär sig åt, när hon kommer till en tre alnar djup brunn för att dricka? Vatten vill hon ha, men hjälp får hon inte.

Alla i sällskapet sutto och funderade, men utan att komma till något resultat. Till sist sade alla, att de uppgåvo försöket.

— Jo, det gjorde den andra åsnan också, sade spefågeln.

Gynna våra annonsörer

Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

UTI OVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC. Få det äkta PRIS 35c. överallt.

Robin Hood Flour

Gör det lättaste och finaste bröd

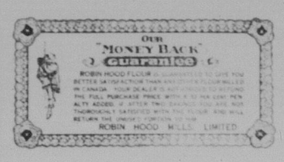

Innesluter i varje säck av 24 lb. vikt eller däröver

ROBIN HOOD MILLS LTD
MOOSE JAW, SASK. CALGARY, ALTA

Fira Jul och Nyår i Gamla Landet

SPECIELLA TÅG

från Winnipeg den 11 December 1923

Direkt till skeppshamnen för avsegling med

S.S. MONTCALM, ... Dec. 14

FRÅN ST. JOHN. N. B.

Genomgående turist sovvagnar

Från EDMONTON, SASKATOON, CALGARY, MOOSE JAW, REGINA, och WINNIPEG komma att opereras för följande avseglingar från West St. John, N. B.

S.S. Montclare	S.S. MELITA	S.S. Montcalm	S.S. Marloch
Till Liverpool	Till Southampton	Till Liverpool	Till Glasgow
Seglar 7 Dec.	Seglar 13 Dec.	Seglar 14 Dec.	Seglar 15 Dec.

FÖR RESERVERADE PLATSER PÅ TÅG ELLER ÅNGBÅT HÄNVÄND ER TILL NÅGON AV VÅRA AGENTER. DÅ NI RESER

ANLITA ER AV DEN GENOMGÅENDE

CANADIAN PACIFIC

EN "KULTURBILD"

85,000 människor betalade $1,250,000 för att se Jack Dempsey, nordamerikanen, och Luis Firpo, sydamerikanen, slåss med knytnävarna, tills en av dem fallit och ej förmådde resa sig igen, innan stridsdomaren räknat tio. Biljett till de bästa platserna — stället var New York Polo grounds — kostade $27.50, men spekulanter köpte dem partivis och sålde dem för $200 och kanske mera. Dempsey, som slogs bäst, fick $500,000, Firpo fick $125,000.

Medan man väntade på de stora slagskämparne, innehades arenan av ett par mindre, ty publiken hade ju kommit dit för nöjes skull och måste a valuta för sina pengar. Och nöjet, som bestods? Vi låna några rader bara ur dagspressen:

"Roberts ansikte var nersmort med blod, när han kom ut för sjätte och sista ronden. Burke hade smockat till hans näsa med en styv vänster. En hel rad av slag i sjätte gjorde, att Roberts formligen dröp av blod. En röd fradga sköt ut mellan läpparne. Han företedde en sorglig bild; i sanning icke någon behaglig syn, ty de många damer vid ringsidan utstötte genomträngande små oh — under det att Burke hamrade på det blodiga ansiktet."

En gudomlig syn för damer, inte sannt?—**Skandia.**

Undantag gives. — Finns det månne över huvud taget kloka män?

— Ja, ungkarlar.

Hur han kom ihåg det. Läraren: — Vem var det, som spelade på harpa, när Rom brann?

Erik:— Hektor.

Läraren: — Nej, tänk efter!

Erik:— Nero.

Läraren:— Ja, det var rätt.

Erik:— Ja, jag kom bara ihåg, att det var ett hundnamn!

Den farliga tobaken. Icke-rökaren: — Tobaken är ett gift, som med absolut visshet förkortar en människas liv.

Rökaren:— Prat! Ingen kan röka mer än jag, och jag har utan sjukdomar nått fram till mina sextio år, som jag fyllt nu i dagarna!

Icke-rökaren:—Och jag säger er, att hade ni inte använt tobak i ert liv, skulle ni nu varit mycket äldre.